ఆత్మహత్య

వెంకట సుబ్బారావు ఉరితాడు కోసం ఊరంతా తిరిగాడు. ఎక్కడా సరైనదీ, అనువైనదీ దొరకలేదు. అప్పటికీ ఓ కొట్టువాడిని, వాడు ఆశ్చర్యపడి మూర్ఛపోయేలా, ''ఉరితాళ్లు మంచివి వున్నాయా?'' అని కూడా అడిగాడు. కొట్టువాడి భయం చూసి, వెంకట సుబ్బారావు మరింత భయపడి పారిపోయాడు. ఎలాగైనా తను ఈ రాత్రిలోగా చచ్చితీరాలి. 'ఎన్ని ఆటంకాలొచ్చినా చస్తాను - పందెం!' అనుకున్నాడు.

కాని, తనకు నచ్చిన ఉరితాడు కోసం వెతకడంతోనే సరిపోయింది పొద్దుట్నుంచీ. ఇంకెలా! బతకడానికి మార్గాలు తక్కువే అయినా, చావడానికి మాత్రం బోలెడన్ని. కారు కిందో, రైలు కిందో పడొచ్చు, నూతిలోనో, నదిలోనో దూకవచ్చు. నిద్రమాత్రలు మింగొచ్చు. విషం తాగొచ్చు; విద్యుచ్ఛక్తికి చూపుడువేలు తాకించవచ్చు! అంచేత వీటిలో ఏదో ఒకటి చెయ్యలేకపోతానా, చావకపోతానా అని వెంకట సుబ్బారావు గట్టిగా నమ్మాడు. రోడ్డు పక్కనుంచి స్పీడుగా వెళ్తున్న కార్లని లెక్కబెట్టుకున్నాడు. గభాలున వెళ్లి ఒక కారు కిందపడితే? ఏమో - ఆ డ్రైవరు దౌర్భాగ్యుడు చటుక్కున బ్రేకు నొక్కి కారు పక్కకి తిప్పేస్తే?... అనవసరంగా బతికిపోతాడు తను.

తీరా బతికాక ఈ జనం, పోలీసులు, న్యాయాధికారులూ అంతా కలిసి తనని బతకనివ్వరు! పర్వతాకారంలో కదిలి వస్తున్న లారీ అయితే?... ఆమ్మో! మరీ బరువు! రైలు ఫర్వాలేదేమో గాని, పట్టాలమీద చాలా దూరం నడిచిపోవాలి. నూతిలోగాని, నదిలోగాని దూకితే?- దూకవచ్చుగాని, ఏ సన్నాసి గాడో చూసి, కేకలు పెట్టి జనాన్ని తీసుకొచ్చి తనని కాపాడతాడు! వీళ్ళ దుంపతెగ - ఈ మనుషులకి వేరే ఏం పనుండదు - 'ఎవడెలా పోతే మనకెందుకులే' అని వూరుకోవచ్చుగా - వూరుకోరు! ఏమైనా, రాత్రి లోగా తను చావడం ఖాయం. ఎలా, ఏ విధానాన్ని నమ్ముకుని చావాలన్నది తీవ్రమైన తర్జన భర్జనల్లో వుంది!...

ఇంతకీ ఈ వెంకటసుబ్బారావు చావు ఆలోచనకి కారణం ఏమిటీ? -

ఉంది.

అతనొక అమ్మాయిని ప్రేమించాడు. అలా ఇలా కాదు, గాఢంగా, అమిత గాఢంగా ప్రేమించాడు.

తొలిసారి, ఆ అమ్మాయిని బస్సుస్టాపు దగ్గర్లో వున్న ఐస్‌క్రీమ్ షాపులో చూసి మూర్ఛిల్లి, కళ్లు తెరిచి ఆ తొలి చూపులోనే వలచాడు. వలచి, వెంటబడ్డాడు. వెంటబడి, ఆమె కంట బడ్డాడు... పడీ పడ్డంతోనే చిరునవ్వు నవ్వాడు... సకిలించాడు... ఇకిలించాడు... చొక్కా కాలరు సర్దాడు... గుండీలు తిప్పాడు... గుండెలు నిమిరాడు... ఐతే ఆ చేష్టల్ని ఆ అమ్మాయేం పట్టించుకోలేదని వెంకట సుబ్బారావు వూరుకోలేదు. తను మాత్రం గట్టిగా పట్టించుకున్నాడు. ఇల్లు తెలుసుకున్నాడు. ఇంటి పనిమనిషికి లంచాలు పెట్టి, ఆ అమ్మాయి పేరూ అవీ తెలుసుకున్నాడు.

అమ్మాయి పేరు సుధారాణి. 'సుధ' అని ఇంట్లో పిలుస్తారు. కాలేజీలో ఏదో చదువుతూ మానేసింది. పెళ్లి చెయ్యాలని తల్లిదండ్రులు ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. వాళ్లకి ఆమె ఒక్కతే కూతురు. కులం పట్టింపు వున్నట్టు లేదు. అబ్బాయి ఉద్యోగస్తుడై, మంచివాడై, అమ్మాయికి నచ్చితే చాలు! ఆ వివరాలన్నీ చాలా బాగా నచ్చాయి అతనికి. కాని ఒక్కటే - తను సుధకి కచ్చితంగా నచ్చుతాడుగాని, ఉద్యోగస్తుడు మాత్రం కాదు. ఐనా అదెంతసేపు - తలచుకుంటే చిటికెలో సంపాయిస్తాడు! సంపాదించి ఆమె తల్లిదండ్రుల చల్లని చూపు కూడా పొందేస్తాడు!

అక్కడి నుంచి ఆ ఇంటికి దూరంగా నించుని ఇల్లు కాపలా కాస్తూ ఇంకోవేపు ఉద్యోగ ప్రయత్నం చేస్తూ వెంకట సుబ్బారావు జీవితం వెళ్లబోస్తున్నాడు. కొడుకు ఉద్యోగ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడని విని, తండ్రి సంబర పడిపోయి తనూ తిరగడం మొదలుపెట్టాడు.

వెంకట సుబ్బారావుకి ఉద్యోగం దొరికింది. ఉదయం తొమ్మిదినుంచి, సాయంకాలం ఐదు వరకూ ఉద్యోగం, జీతం ఆరువందలు. దాదాపు ఐదున్నర నుంచి రాత్రి ఏడువరకు సుధ ఇంటి ముందు రెండో వుద్యోగం. జీవితం దాదాపు ఆరువేల సెకెండ్లు!

సుధతో ఓ చిక్కొచ్చి పడింది. సాయంకాలం పూట అంతగా బయటికి రాదు. రాదేమిటి, ఆ పాడు తల్లిదండ్రులే రానివ్వరుట. రాక్షసులు! స్వతంత్ర భారతదేశంలో

ఒక పచ్చని అమ్మాయికి స్వేచ్ఛ ఇవ్వని జైలు వార్డర్లు! ఎప్పుడైనా రాదా, ఎలాగైనా రాదా - అని వెంకట సుబ్బారావు కాపలాలు కాస్తూ పడిగాపులు పడుతూనే వున్నాడు!...

ఓ అందమైన సాయంత్రం ఆమె తల్లితో కలిసి పేరంటానికి కాబోలు, వెళ్లి తిరిగొస్తూ వుంటే వెంకట సుబ్బారావు చూశాడు. కళ్లూ ఒళ్లూ గిరగిరా తిప్పుతూ చూశాడు. సుధ కూడా చూసింది. అతను తనకేసే చూస్తున్నాడని తెలిసి, మరికొన్ని క్షణాలు చూసింది. కాని, వెంకట సుబ్బారావు నవ్విన వెర్రినవ్వుకి మాత్రం సమాధానం ఇవ్వలేదు - వెళ్ళిపోయింది.

జీతంలో సగం డబ్బు పనిపిల్ల లంచానికే సరిపోయింది. ఎలాగైనా ఆమె ఫోటో సంపాయించి ఇమ్మన్నాడు. తనకి ఆమె ఫోటో కావాలని పనిపిల్ల అడిగితే, లేదందిట. 'ఏదో మిష పెట్టి తీయించలేవా' అని అడిగాడు. పనిపిల్లకి చిరాకు, విసుగూ కలిగినట్టు గ్రహించి తగ్గిపోయాడు.

ఇహ లాభంలేదని వెంకట సుబ్బారావు డ్యూటీని ఓవర్‌టైమ్‌కి పెంచాడు. ఉదయం పూట కూడా ఒక గంట డ్యూటీ చేస్తేగాని 'ఓవర్‌టైమ్' పెరగడం లేదు. ఆ వేళలలో ఒకోసారి డాబామీద బట్టలు ఆరబెడుతూనో, జుట్టు ఆరబెట్టుకుంటూనో సుధ కనిపించేది. ఐతే - రోడ్డుమీద తిరుగుతున్న మహాజన సముద్రంలో అతనూ ఒక నీటిబిందువు అయిపోయాడు. సైగలు చెయ్యలేడు.. తెగించి ఇంట్లోకి వెళ్ళలేడు.

ఇహ ఇదీ లాభం లేదని - తెగించి ప్రేమ లేఖ రాశాడు. నేనివ్వనంది పనిపిల్ల. ఎలాగైనా అందచెయ్యమని బతిమాలి ఒక 'బోనస్' కొట్టించాడు. 'సరే' అని తీసుకు వెళ్లి, ఎవరూ చూడకుండా సుధ చదువుకుంటున్న పుస్తకం మధ్య ఆ ఉత్తరం పెట్టి వెళ్లిపోయింది పనిపిల్ల. తర్వాత ఏమైందని ఆత్రుతగా అడిగాడు అతను. ''ఈ ఉత్తరం ఏమిటి - ఎలా వచ్చింది?' అని నన్ను అడిగింది. నాకేం తెలీదన్నాను'' అంది పనిపిల్ల.

''నేనిచ్చానని చెప్పలేదా?''

''నన్ను వెళ్లగొడతారో, చావగొడతారో మీకేం తెలుసు?''

''చదివిందా?''

''చదివే వుంటుంది''

''జవాబు?''

జవాబు లేదు.

''జవాబు?... ఉత్తరం భద్రంగా జాకెట్లో దాచిందా - చింపి పారేసిందా?''

''చింపడం చూశాను. పారేయడం చూడలేదు. రేపు ఇల్లు ఊడుస్తానుగా - ఆ కాగితం ముక్కలు దొరికితే తెచ్చి మీకే ఇచ్చేస్తాను.''

''...నన్న...న్నా..నాకెందుకు?''

వెంకట సుబ్బారావు నెత్తీ నోరూ మొత్తుకున్నాడు.

ఇలా లేఖలు, రాయబారాలు, నిరీక్షణలూ, ఓవర్టైమ్‌లూ లాభంలేదు... నేరుగా వెళ్లి ఆ తల్లిదండ్రుల్ని అడిగేస్తే విషయం తేలిపోతుంది. ఈ మూడు నెల్ల ముసుగులోని గుద్దులాటకీ ఇహ స్వస్తి చెప్పేయాలి! ఓ సుముహూర్తంలో శ్రీ శ్రీ వెంకట సుబ్బారావు టీకు టాకుగా, ట్రిమ్‌గా, నీటుగా తయారై ఇంట్లో ప్రవేశించి, వయ్యారంగా నిలబడి, వినయంగా పిలిచాడు - ''సార్'' అని. సుధ తండ్రి వచ్చి, అతన్ని ఎగాదిగా చూస్తూ వుంటే అతను జంకలేదు, తొణకలేదు, బెణకలేదు. యోగ సాధకుడిలా ఊపిరి మొత్తం బిగించి మాట్లాడేశాడు.

''సుధారాణి గారి తండ్రిగారు మీరేనా?''

''అవును. ఏంకావాలి?''

''నా పేరు వెంకట సుబ్బారావు''

'ఐతే?''

''మీకు కులం పట్టింపు లేదని, అబ్బాయి ఉద్యోగస్తుడై అమ్మాయికి నచ్చితే చాలనీ విన్నాను. నన్ను మీ అమ్మాయి చూసింది. నచ్చినట్టే వున్నాను. ఉద్యోగస్తుడిని. కనుక, ఆమెను నాకిచ్చి ఏ తత్శుభముహూర్తంలో వివాహం చెయ్యగోరుచున్నాను.''

సుధ తండ్రి పిచ్చివాడిని చూసినట్టు చూసి, వెర్రివాడై ఎర్రబారి, తర్వాత తెల్లబడి, ఓ క్షణం తర్వాత చల్లబడ్డాడు.

''మా సుధకి పెళ్లి నిశ్చయమైంది. శుభలేఖలు అచ్చుకాగానే నీకొకటి పంపిస్తాను - అడ్రసియ్యి'' అన్నాడు తండ్రి గంభీరంగా. వెంకట సుబ్బారావుకి దిమ్మ తిరిగి పోయింది. కాళ్ల కింద ఉన్న బూట్లు టకటకలాడాయి; బూట్ల కిందవున్న నున్నటి గచ్చు గజగజలాడింది...

''ని...ని...నిజమా!'' అన్నాయి వెంకట సుబ్బారావు పెదవులు అల్లల్లాడిపోతూ.

''నిజం!'' అన్నాయి సుధ తండ్రి కళ్లు ఎర్రగా తిరుగుతూ.

మరుక్షణంలో వెంకటసుబ్బారావు రోజూ తను నించునే పేవ్‌మెంటు మీద వున్నాడు. దిక్కుతోచక, దారీ తెన్నూ తెలియక అయోమయంగా జుట్టు పీక్కుంటూ వుంటే, బాటసారి ఒకడు దువ్వెన ఇచ్చి, రోడ్డు దాటించాడు.

ఆనాటి నుంచి వెంకటసుబ్బారావుకి తిండి, నిద్రా దూరమైనాయి. ''ఎవడువాడు? ఎవడా పెళ్లికొడుకు? ధూర్తుడు! దుష్టుడు! వాడితో నా సుధకి పెళ్లా! ఓ భగవంతుడా! ఈ పెళ్లి తప్పించలేవా?'' అని అరవడం మొదలుపెట్టాడు. గజేంద్రుడి మొర వినిపించినట్టు వెంకటసుబ్బారావు మొర ఆ భగవంతుడికి వినిపించలేదు.

పనిమనిషి ద్వారా ఆ పెళ్లికొడుకు వివరాలు తెలుసుకొని పెళ్లి తప్పించాలని ప్రయత్నం చేశాడు - ఓ రోజు.

''సుధని మీరు పెళ్లి చేసుకోబోతున్నారా! ఆ పిల్ల మంచిది కాదు. ఓసారి రౌడీలు శీలం చెడగొట్టారు; అప్పట్నుంచీ తనే చెడగొట్టుకుంటోంది. పైగా, క్షయవ్యాధి, డైబటీసూ, బి.పి., వీడీలూ, కాన్సరు, ఎయిడ్స్ అన్నీ వున్నాయి. మీవంటి పెద్ద మనిషికి ఈ నీచపు సంబంధం ఎలా అంటగట్టారో అర్థంకాలేదు. మీ మేలుకోరేవాడిగా చెబుతున్నాను. దయచేసి ఈ పెళ్లి రద్దు చేసుకోండి'' అని వెంకట సుబ్బారావు పెళ్లికొడుకుని ఏకాంతంగా కలిసి నూరిపోశాడు.

''మీ పేరేనా వెంకట సుబ్బారావు?'' అని అడిగాడు పెళ్లికొడుకు అంతా విని.

''అవును. మీకు... నే... నే...నేను తెలుసా...''

''తెలుసు. మీరు ఆ అమ్మాయిని మీకిచ్చి పెళ్లి చేసెయ్యమని ఒకరోజు అకస్మాత్తుగా వెళ్లి అడిగారటగా.. ఆయన నాతో చెప్పాడు'' అన్నాడు కూల్‌గా పెళ్లికొడుకు.

వెంకట సుబ్బారావు కాలి బూట్లు ఈసారి కిటకిటలాడాయి. తర్వాత టకటకలాడుతూ ''గరిష్ఠవేగము''తో రోడ్డుమీదికి పారిపోయాయి. అయినా అతను సుధను మరిచిపోదలచుకోలేదు. ఆఖరి నిమిషంలోనైనా పెళ్లి చెడిపోక పోతుందా, తను ఛట్టున పెళ్లిపీటల మీద కూచోకపోతానా - అని ఆశపడుతూనే వున్నాడు... ఓ సూర్యాస్తమయ సమయంలో పనిపిల్ల 'శుభలేఖ' తెచ్చి ఇచ్చింది. అది చూస్తూ,

వెంకట సుబ్బారావు తన కన్నీళ్ళు ఆ అక్షరాల మీద పడేలా దగ్గరగా పెట్టుకుని రోదించాడు! అయిపోయింది! ఇక లాభం లేదు... సుధ తనకి దక్కదు... అయినా తను సుధని మరిచిపోలేడు... సుధ లేకుండా తను బతకలేడు కనుక, తనకి ఆత్మహత్యే శరణ్యం!

ఆ రోజే సుధకి పెళ్లి. సుధ, తన మెడలో ఆ పర పురుషుడిచేత తాళి కట్టించుకునే, అదే ముహూర్తంలో తన మెడలో యమ కింకరుల ఉచ్చుపడాలి. ఆ ఉచ్చుపడడంకోసమే అతను 'ఉచ్చు' కోసం వేట ప్రారంభించాడు... ఎలా చావాలి, ఏ మార్గాన్ని అన్వేషించాలి - అన్న విషయం ఈవిధంగా తర్జనభర్జనల్లో వుంది.

రాత్రి సరిగా పదకొండు గంటల ఇరవై ఏడు నిమిషాల వరకు తనకి టైముంది. ఆలోగా ఏదో ఒక ఆధారం దొరక్కపోదు.

కోపంతో ఏడుస్తున్న వెంకటసుబ్బారావుకి సుధని పెళ్లికూతురు అలంకారాల్లో చూడాలనీ ఆ దివ్యమంగళ రూపం ఒక్కసారి చూసి తను తనువు చాలించాలనీ ఆశ కలిగింది. పెళ్లికూతుర్ని పీటలమీదికి తీసుకొచ్చేవేళకి - వెంకట సుబ్బారావు మంటపం వైపు వెళ్లి దూరంగా నించున్నాడు. తను ఇక్కడి నుంచే సుధను చూసుకోవాలి. దగ్గరికెళ్తే భరించలేడు. మంటపం రంగురంగుల దీపాలతో మెరిసిపోతూ, దివ్యంగా కనిపిస్తోంది. లోపల అంతా సందడిగా వుంది. కాని జాగ్రత్తగా చూస్తే, సందడేదో గందరగోళపు సందడిలా వుంది! వెంకటసుబ్బారావు కొన్ని అడుగులు ముందుకు నడిచి, నిదానించి చూశాడు... కొందరు గాభరాగా తిరుగుతున్నారు. కొందరు కూలబడినట్టు కూచున్నారు. కొందరు ఏడుస్తున్నట్టున్నారు... పోలీసులు కూడా కనిపిస్తున్నారు.

వెంకటసుబ్బారావుకి కాళ్లు గడగడ వణికాయి. ఏమైంది?... ఏం జరిగింది?... తను ఊహించినట్టు ఆ దుర్మార్గపు పెళ్లికొడుకు ఆఖరి నిమిషంలో పేచీ పెట్టాడా!...

వెంకటసుబ్బారావు మంటపం గేటు వరకు వెళ్లి అక్కడ నిలబడి మాట్లాడుకుంటున్న వాళ్లని ''ఏం జరిగిందండీ? పెళ్లికొడుకు చేసుకోనన్నాడా?'' అని అడిగాడు.

''అవును. చేసుకోనన్నాడు''

అతని కళ్లు వెయ్యి దీపాల కాంతితో మెరిశాయి.

''జరగవలసిన పెళ్లి కూడా రద్దయింది'' అన్నారు వాళ్లు.

''రద్దయిందా!'' అతని ఆనందానికి అంతులేదు.

''అవును. పెళ్లికొడుకు కట్నం తీసుకోకుండా పెళ్లి చేసుకుంటానన్నాట్ట మొదట. తీరా ఓ గంట క్రితం పెద్ద పేచీ పెట్టి తనకి యాభైలక్షల వరకు కట్నాలు ఇస్తాం అని సంబంధాలు వస్తున్నాయని, కనీసం యాభై వేలయినా ఇస్తేగాని పెళ్లి చేసుకోననీ అన్నాట్ట. అమ్మాయి తండ్రి ఎక్కడ నుంచి తేగలడు? ఏం చెయ్యగలడు? ''నేనేమీ ఇవ్వలేను'' అని ఏడ్చాడు. ''ఐతే ఈ పెళ్ళి నాకొద్దు'' అని పెళ్ళికొడుకు, అతని మనుషులూ వెళ్ళిపోయారు. పెళ్లి రద్దయిందని అమ్మాయి తల్లిదండ్రులు అవమానభారంతో క్రుంగిపోతూ వుంటే, అకస్మాత్తుగా జరిగిన ఈ సంఘటనకి తట్టుకోలేక పాపం, ఆ పెళ్లికూతురు కట్టుకున్న కొత్తచీరనే మెడకు బిగించుకుని ప్రాణాలు తీసుకుంది... చాలా సెన్సిటివ్ గర్ల్!...''

''ప్రాణాలు తీసుకుందా... సుధ ఆత్మహత్య చేసుకుందా!'' అని వెంకట సుబ్బారావు పెద్ద శ్రుతిలో అరిచి, అటూ ఇటూ పరుగెత్తాడు... పరుగెత్తి పరుగెత్తి అలిసిపోయి, ఒక చెట్టును ఆనుకుని ఇంకొక రకమైన ఆలోచనలో పడ్డాడు.

సుధ ఇంకొకడిని పెళ్లి చేసుకోవడం, వాడితో కాపురం చెయ్యడం చూడలేక తను ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్నాడు. కాని... కాని.. సుధే ఆత్మహత్య చేసుకుంది!... అసలు సుధే ఈ భూమ్మీద లేనప్పుడు... ఇప్పుడు... తను ఆత్మహత్య చేసుకోవలసిన అవసరం వుందా?...లేదా?.. ఆ విషయం మీద వెంకట సుబ్బారావు మళ్లీ తర్జనభర్జనల్లో పడ్డాడు...

తను ప్రేమించిన సుధ మరణించినందుకు విచారించాలో, తనకు తిరిగి 'బ్రతుకు' ప్రసాదించినందుకు సంతోషించాలో తేల్చుకోలేక వెంకట సుబ్బారావు తీవ్రమైన తర్జన భర్జనలు మొదలుపెట్టి అడుగులో అడుగులు వేస్తున్నాడు! □